Apie „lietuvišką“ žvejybinį turizmą – iš arti

Parašė Dalius Rakutis
Šeštadienis, 09 Lapkritis 2013 18:58

Žvejybinio turizmo terminas viešojoje erdvėje pastaruoju metu nuskamba vis dažniau. Manau, kad būtent jis tapo vienu iš svariausių argumentų, priimant sprendimą nutraukti verslinę žūklę Lietuvos vidaus vandenyse nuo 2015-ųjų, su juo siejami tokie projektai kaip „Žvejų rojus“ ir kiti, galintys pakelti atskirų Lietuvos regionų ekonominę gerovę bei tapti vienu iš žuvivaisos ar žuvų išteklių apsaugai skiriamų lėšų šaltinių.

Tačiau pripažinkime sau – kol kas šią ūkio šaką gaubia gana tirštas rūkas, ypač kalbant apie gaunamas iš jos pajamas. Vienintelis dalykas, kurį galima tiksliai paskaičiuoti – tai surinktos lėšos už leidimus ar žvejo korteles. Visa kita – gana hipotetiniai skaičiavimai. Kad jie būtų realesni, pabandžiau atlikti eksperimentą ir suskaičiuoti, kiek Lietuva – valstybė ir jos verslas – gavo pajamų iš trijų su puse dienos mūsų kolegų iš Lenkijos bei Rusijos vizito bei, žinoma, išsiaiškinti, kaip jiems tiko pati žūklė Lietuvoje. Bet pradėkime nuo pradžių.

Viešnagė

Prasidėjo viskas, ko gero, dar pernai. Bičiulis Gediminas, tradiciškai apsikeisdamas draugiškomis žvejybinėmis išvykomis su kolegomis, žurnalistais ir žūklės prekybininkais iš Lenkijos, pakvietė juos pažvejoti lašišų Lietuvos upėse. Prie lenkų prisijungė ir seni mūsų pažįstami slovakai, su kuriais kažkada teko šauniai pažvejoti dar tais laikais, kai drauge su Gediminu dirbome kitame žurnale, ir vieną spalio pradžios sekmadienį sodybon prie Šventosios suvažiavo gražus svečių būrelis. Žvejyba tąsyk vyko ekstremaliomis sąlygomis, tačiau svarbiausia – dalis svečių pagavo arba bent jau sudalyvavo žuvies traukimo procese, ir tai paliko jiems didelį įspūdį.

Tokį didelį, jog šiais metais panoro atvažiuoti net per dvidešimt lenkų, keli slovakai ir keli Rusijos meškeriotojai, visi svečiai vienaip ar kitaip buvo susiję su žūklės žiniasklaida ar verslu. Gediminui ilgai teko sukti galvą, kur „padėti“ tiek svečių ir kaip organizuoti jiems žūklę – juk visų trijų dešimčių į autobusą nesusodinsi ir į vieną vietą nepaleisi. Bet galų gale sprendimas buvo rastas. Visų pirma tikrai pasisekė su sodyba – buvo pasirinkta „Saulynės“ sodyba, esanti strateginėje vietoje – Šventosios ir Širvintos upių santakoje, nuo kurios netoli ir Neris. Ši sodyba buvo gera ir dėl to, kad galėjo komfortiškai priimti didelį svečių kiekį, gaminti jiems valgį – žvejų grupės iš viso pasaulio bei Lietuvos čia apsistoja toli gražu ne pirmą kartą, pats jos savininkas yra meškeriotojas, taigi dėl mūsų svečių priėmimo nebuvo jokios baimės. Su žvejybos organizavimu buvo sunkiau, bet galų gale nuspręsta suskaidyti svečius į kelias grupes, kad kiekviena turėtų po gidą lietuvį, galintį ir parodyti įdomesnes vietas, ir reikalui esant, pavertėjauti. Vienu iš jų teko dieną pabūti ir man.

Numatytą sekmadienio vakarą į sodybą sugužėjo kiek mažiau svečių, nei tikėjomės. Iš Lenkijos dėl kažkokių reikalų negalėjo atvykti žinomas spiningautojas ir voblerių kūrėjas Piotras Piskorskis (Piotr Piskorski), pasikeitus planams, neatvažiavo ir slovakai. Taigi iš viso susibūrė 24 svečiai (20 lenkų bei 4 rusai) ir 4 mūsiškiai, ėję gidų pareigas. Pirmadienį prisijungiau prie Gedimino grupės, ir pajudėjome į Jonavą, į vietą tarp „dviejų tiltų“ – geležinkelio ir naujojo tilto. Diena anksčiau būtent čia (turėjau informacijos iš patikimų šaltinių) buvo pagautos 8 lašišos bei regėta daugybė jų „pasirodymų“. Žinoma, žvejoti mieste, supamam iš visų pusių vietinių meškeriotojų, gal ir nėra labai smagu, bet jeigu jau čia laikosi lašišos, tai ką darysi – kad tik svečiai pagautų. Deja, visas pusdienis praėjo tuščiai svaidant blizges ir voblerius į nuskaidrėjusį ir nusekusį Neries vandenį.

Nei kibimų, nei „išėjimų“ – net visko matę vietiniai negalėjo suprasti, kas čia pasidarė. Iš kitų

gidų vedamų grupių ėjo tos pačios žinios – nesimato jokių žuvies požymių. Lyg lašišos būtų atgal į jūrą išplaukusios. Dalis svečių pabandė tauriųjų žuvų paieškoti tolimesnėse Neries vietose, kiti važiavo Šventosios pakrantėmis, tikėdamiesi bent jau šlakių čia rasti. O štai Rusijos meškeriotojų ketvertas apskritai spjovė į lašišas ir susitelkė į lydekas, nusprendę žvejoti Šventojoje, netoli sodybos. Ir, panašu, nepralošė – pagavo čia 5 margašones, svėrusias nuo 1,5 iki 3,8 kg, matė ir dvi praplaukiančias lašišas, abejingas visiems masalams. Beje, Šventoji šiemet buvo kaip niekada nusekusi – gal du mėnesius šiuose kraštuose neiškrito nė lašo lietaus. Vanduo skaidrus kaip ašara, gylio visai nėra, viskas sužėlę, ir sunku traukti masalą, nepakabinus žolių ir dumblių „kasų“. Matyt, todėl ir žuvys tokios vangios ir baukščios. Blaiviai įvertinę situaciją, žvejybinių laidų kūrėjai iš Kaliningrado srities nusprendė grįžti namo ir atvažiuoti paskutinėmis prieš draudimą dienomis, kada galbūt vandens lygis bus aukštesnis ir į Šventąją suplauks daugiau žuvies.

Vis dėlto vienai iš grupių pasisekė labiau – „Wiadomośći Wędkarskie“ korespondentas Andžejus Zielinskis (Andrzej Zielinski) oranžiniu vobleriu kažkurioje Neries vietoje pagavo 70 cm ilgio ir apie 3,5 kg svėrusį šlakį, kurį nufotografavęs iš karto paleido. Jis ir tapo tos dienos herojumi. Šiaip jau, tiesą sakant, tikėjomės geresnių rezultatų. Matyt, koją kišo staigus atšilimas – bobų vasaros ženklas bei, kaip jau sakiau, itin žemas abiejų upių vandens lygis.

Parašė Dalius Rakutis
Šeštadienis, 09 Lapkritis 2013 18:58

Parašė Dalius Rakutis
Šeštadienis, 09 Lapkritis 2013 18:58

